

Một Dải Thu Giang

Em đứng trước con sông, chụp hình cho anh thấy: con sông nước xuôi chảy về một phía trời xa...

Trước con sông bao la / anh thấy em mất biệt / chỉ còn màu xanh biếc của bầu trời mênh mông...

Ai mà không đau lòng / khi mình còn trơ trọi? Gió bờ sông đang nói những câu gì buồn ghê...

Một mình anh trở về. Một mình anh đếm bước. Chuyện ngàn ngàn năm trước...mơ hồ mới hôm nao...

Sau lưng anh, phía sau / sóng rì rào như khóc. Sông không có đò dọc...mà đò ngang cũng đâu?

Trên mái ngói, bồ câu, lông chúng màu xám xịt. Trong sân một đàn vịt...không thấy có thiên nga!

Truyện cổ tích như là / không còn một câu chữ! Thiên Nga, chim viễn xứ, bồ câu ròi...viễn phương?

Anh mở ra từng chương / Andersen cổ tích...có nhiều truyện anh thích, em cũng mê, hồi xưa...

Có nhiều truyện, bây giờ / đọc là lau nước mắt! Cổ tích không có thật! Đời cũng là phù vân!

Có người đã xả thân / không phải vì yêu nước...chắc đó là Trưng Trắc...vì chồng...vì tình, thôi?

Bà Triệu Ấu, Trời ơi / vì sao mà cỡi sóng? Sống, bảo là Hy Vọng. Thác, bảo là Thiên Thu!

Chiều. Nghe gió vi vu. Chiều. Thấy mưa lác rác. Máy ảnh em đưa, chụp, tiếng cắc...nghe đau lòng!

Em có nhớ con sông? Em có nhớ con sông? Em có nhớ con sông? Em có nhớ con sông?

Em có nhớ hay không? Thơ Tản Đà này, nhé: *Ba Vì Tây Lĩnh non xanh ngắt, một dải Thu Giang nước vẫn đầy!*

Trần Vấn Lệ